

متن پرسش

سلام علیکم: استاد بزرگوار لطفا بفرمایید: ۱. بنده به لطف خدا کشش و علاقه ای به پروردگار دارم که اغلب در توسلات و توجهات به خداوند به زبانم جاری می شود که «خدایا دوستت دارم و نحن الیک راغبون و...» ولی وقتی از حالت اتصال و خلوت با خدا خارج می شوم و مثلا آماده خواب می شوم هراسی به ذهنم می آید که این لاف عشق که می زنی تاوان دارد و نکند که از پس امتحان الهی برنیایم و در واقع آن طور که ادعا کردم رفتار نکنم. اگر ممکن است راهنمایی ای بفرمایید. ۲. استاد بزرگوار مسائلی مثل معرفت النفس و معاد و امام شناسی در همان فضایی که شما تدریس فرمودید در حد مخاطب لازم است مطرح شود؟ منظورم این است که باید دنبال مخاطب خاص با علاقه خاص گشت یا باید مخاطبان را متوجه اهمیت این مسائل کرد و بحث را مطرح کرد (شما در درسهای مصباح الهدایه جایی فرمودید کسی که جانش این مسائل را تصدیق نمی کند در واقع رزقش جای دیگری است و نباید وارد این مسائل شود. آیا مسائل معرفت النفس و معاد و کلا اعتقادات هم از همین سنخ است یا باید همت کرد و به جامعه کمک کرد تا عقایدش را اصلاح کند)؟ متشکرم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. با کریمان کارها دشوار نیست؛ به خودتان سخت گیری نکنید. ۲. به نظرم روح ها روی هم رفته طالب مباحث معرفت نفس و معاد هستند اگر حالت آموختنی نباشد و حضوری باشد. موفق باشید